

L'ACTITUD TAMBÉ ÉS UN ATRIBUT



L'Acadèmia 1750, durant el concert monogràfic dedicat a Ferran Sor en memòria d'Ernest Lluch.

L'Acadèmia 1750 dirigida per Pablo Valetti celebra al Festival de Músiques de Torroella de Montgrí un concert monogràfic dedicat al músic i compositor català Ferran Sor per homenatjar la figura del polític Ernest Lluch, que va contribuir a difondre i dignificar la seva obra

JAUME BUSQUÉ I BARCELÓ

o he tocat mai en una sala amb una acústica tan bona; has de pensar que els que som a l'escenari dominem tots els paràmetres del so, sentim tots els instruments, des del propi fins a l'instrument oposat a nosaltres". Eren les paraules que un membre de l'Acadèmia 1750 em deia al carrer, a l'entrada de l'auditori de música, l'Espai Ter, uns minuts abans que l'orquestra del Festival iniciés el seu concert

"a la memòria d'Ernest Lluch". Que ho digui un músic acostumat a tocar en nombroses sales del món... certifica i dóna fe de l'encert sonor de la nova sala de música de Torroella de Montgrí.

L'Acadèmia 1750 va presentar-se en aquesta ocasió amb més efectius i amb una àmplia secció de vent. A l'escenari hi havia més intèrprets que en l'audició inaugural del Festival, degut segurament al fet que el mateix concert amb els mateixos intèrprets s'havia compartit amb altres festivals de la geografia estiuenca.

Les sinergies, doncs, i les complicitats permeten millorar la categoria d'un concert disminuint-ne els costos. I l'originalitat de la proposta feia atractiva la contractació de l'Acadèmia 1750 que, a Torroella i altres festivals coetanis, va desplegar un monogràfic dedicat a Ferran Sor.

No tan ignorat com altres compositors de la seva època, gràcies a la seva producció per a guitarra, la música simfònica de Sor encara resulta estranya a les sales i als auditoris.

Ernest Lluch, sense ser musicòleg -"sóc un simple musicòfil", havia dit a qui li preguntava sorprès per la seva passió investigadora més enllà de la història i l'economia- va contribuir a normalitzar el cognom del músic i compositor i a difondre'n la seva obra.

Sens dubte, després de Lluch aquell propòsit ha creat escola i té seguidors, i avui és normal, o gairebé normal, trobar a les programacions musicals l'obra de Ferran Sor i la dels seus contemporanis, catalans com ell.

L'orquestra del Festival, l'Acadèmia 1750, és una formació d'excel·lents músics, que tenen com a característica primigènia -aquella que resulta més evident- la joventut dels seus membres al costat d'una maduresa personal i acadèmica. Tots, malgrat la joventut, es prodiguen arreu del món perquè el món dels músics és el dels cinc continents. La segona característica és l'atenció que s'imposen entre ells, pendents els uns dels altres i, als dictats del seu concertino, i la tensió que impregnen a l'execució del programa. Tot això no passa desapercebut i el resultat és òptim i recrea aquella comunicació indispensable entre el públic i l'intèrpret.

El programa i les obres del concert seguien la cronologia segons la data en què van estrenar-se. L'obertura de Telemaco nell'isola de Calipso va interpretar-se per primera vegada a Barcelona el 1797 i va reestrenar-se a Torroella de Montgrí el 1997, després de dos-cents anys de silenci i d'oblit.

Ara, l'obertura d'aquesta òpera obria el concert de l'Acadèmia 1750 i el seguia la Simfonia núm 1 en Do major, que es va interpretar el 1804. A l'andante hi ha uns fragments meravellosos de la trompa i el clarinet que van donar una idea precisa de la categoria dels nou intèrprets de la secció de vent.

Pablo Valetti, el director-concertino, va destacar-ne la qualitat i va reclamar del públic un aplaudiment merescut i particular, que es va repetir fins al final en l'Obertura del ballet Alphonse et Léonore ou l'amant peintre, que Sor

va estrenar a Londres el 1823, quan ja apuntava amb força i es consolidava el Romanticisme.

El so de la corda és compacte, equilibrat i manté un diàleg intens amb el vent, sobretot a la Simfonia núm. 2 en Mi bemoll major, que data de 1804. El concertino i l'experiència conjunta dels membres de l'Acadèmia 1750 que han reinterpretat el mateix concert en tres ocasions recents, feia que la lectura i l'exposició recollís els matisos inherents a les composicions de Ferran Sor.

Després, van venir els obsequis de propina per al públic que aplaudia l'orquestra del Festival tot recordant l'obra tenaç i persistent de l'acadèmic i catedràtic d'Economia Ernest Lluch, que havia donat a Ferran Sor vida i presència ininterrompuda a les sales de concerts i va crear continuadors i nous investigadors del nostre patrimoni musical.

Contemporani de Sor, els membres de l'orquestra del Festival, van interpretar un Rondó de Carles Baguer, però la insistència del públic va fer que retornessin a l'obertura del ballet Alphonse et Léonore ou l'amant peintre.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/estiu/2013/08/05/lactitud-atribut/629395.html?utm_source=rss